

Rentetab. Jeg skal imidlertid ikke opholde det høje Ting med nogen videregaaende Undersøgelse af disse Forhold. Der kunde være et og andet at sige, men Summen af alle mine Betragtninger her er den, at jeg ønsker at faa denne Sag fra Haanden. Det andet Ting har enstemmig vedtaget det foreliggende Forslag med 78 Stemmer. Jeg er nu ogsaa rede til at slaa til og anbefale Sagens Vedtagelse. Jeg haaber, at den saaledes truffne Afgørelse vil blive fordelagtig ikke blot for København, men for det ganske Land, og at fremtidige Erfaringer maa vise, at hvad vi nu staa i Begreb med at udføre, er til Lykke for alle. Dernæst vil jeg gerne udtale et Haab, skønt jeg er ikke saa ganske sikker paa dets Opfyldelse. Mit Haab er, at vi nu i lang Tid ville blive fri for yderligere kostbare Anlæg her i København. To Anlæg ville jo nok komme igen inden ret mange Aar, nemlig et Dobbeltspor fra Hellerup til Klampenborg og saa Stationen ved Svane-møllen, som nu gaar ud af Forslaget. Men ud over det haaber jeg, at det maa holde Stik, hvad der saa stærkt er blevet udtalt i det andet Ting: at vi hermed ere færdige med København for lange Tider. Hvad i Fremtiden en stærkt voksende Trafik og et stærkt voksende Indbyggerantal her i København kan medføre, kan jo ingen vide, men Udsigterne i dette Øjeblik tyde paa, at der ikke forestaar kostbare Anlæg i lang Tid ud over, hvad jeg nys nævnede.

Skønt det ikke særlig vedrører denne Sag, vil jeg med den højtærede Formands Tilladelse, uden dog at komme ind paa nogen længere Udvikling, gerne strejfe to Spørgsmaal. Jeg haaber, at naar man gaar med til disse betydelige Bekostninger ved Ordningen af Københavns Personbanegaardsforhold, maa ogsaa noget af det, vi Jyder sætte særlig Pris paa, ad Aare finde en tilfredsstillende Løsning. Først dette: vi Jyder have et gammelt Ønske om en daglig Forbindelse med Norge. Jeg har tidligere udtalt mig derom i denne Sal og har ogsaa haft Lejlighed til at fremsætte Tanken i den nedsatte Kommission. Jyderne ville sætte overordentlig Pris paa denne Forbindelse, og den vil ikke blot blive til Gavn for dem, men for hele Landet. Dertil behøves ikke nogen Jernbanelov. Sagen kan ordnes ad administrativ Vej.

Det andet Spørgsmaal var stærkt fremme i Jernbanekommissionen, idet der var indkommet 63 Andragender derom fra

Landboforeninger, Handels- og Industriforeninger. Det drejer sig om en Dampfærgeforsbindelse mellem Refsnæs og et Punkt i Jylland, navnlig Hou. Det vil have stor Betydning for 4 Fæmte dele af Jyderne, som derved ville faa 2-3 Timers hurtigere Forbindelse med Sjælland og København end nu. Men Ordningen af denne Sag vil ogsaa medføre store finansielle Fordele for hele Landet. Jeg skal kun tillade mig at udtale disse to Ønsker, idet jeg ellers anbefaler Sagen saa godt, jeg kan, og siger: lad os nu slaa til og faa en Ende paa den. Jeg vil ønske den højtærede Minister for offentlige Arbejder til Lykke med, at han har haft Held til at løse Spørgsmaalet, og udtale Haabet om, at Fremtiden ikke vil gøre vore Forventninger til Skamme.

Hey: Jernbanespørgsmaal have altid i den politiske Forhandling haft Ord for at høre til de vanskeligste, og den foreliggende Sag danner vist ingen Undtagelse fra Reglen. Det er heller ikke saa underligt, thi vigtige Interesser staa her paa Spil, og selv smaa Vanskeligheder ville, naar de lægges sammen, kunne blive af Betydning og lægge saadanne Hindringer i Vejen, at den ikke kan gennemføres. Naar dette Forslag skal have Udsigt til at blive til Lov, er det derfor nødvendigt, at der fra alle Sider ses stort paa det, at der fra alle Sider vises Resignation, og at man har Tillid til, at Administrationen vil formaa at løse de mange, men ikke uvigtige Detailspørgsmaal, som lige saa lidt egne sig til at behandles her i Salen som i et Udvalg. Jeg har det Indtryk, at man ogsaa fra mange Sider har set stort paa denne Sag, og at man derved er kommen saa vidt, at man allerede kan ønske den højtærede Minister for offentlige Arbejder til Lykke med Resultatet. Der kunde efter min Mening paa et og andet Sted have været anvendt lidt mindre Økonomi, saaledes at man efter den gamle Regel, at det er de sidste Penge, man har Fortjeneste af, havde faaet noget smukkere ud af Planen. Det skal jeg dog ikke opholde mig ved. Jeg vil paa mine Meningsfællers og egne Vegne anbefale Sagen og haabe, at den maa blive ført igennem i denne Samling. Skulde jeg knytte nogle Bemærkninger til enkelte Punkter, skulde det være til de meget omtalte 15 Millioner Kroner, og Forholdet mellem Staten og Københavns Kommune. Jeg sagde, at jeg troede, at man havde set stort paa Sagen, men det gaar ofte saaledes, at paa de store Tal